

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyšinje a je tam ja šhtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedźela Septuagesima.

1. Kor. 9, 24—27.

Š njedźelu Septuagesima sapocza so w starej zyrkwi posćenje sa duchownych, sa lud halle s póstnizami. Duž kebi tuta njedźela tež hižom sa njedźelski tekst słowo žadašče, kiž na posćenje dopominašče. To čini tež džénšnišchi tekst se žiwjenjapólnymi, wótrými słowami. My jako ewangeližny ščesćizijenjo drje teho posćenja wjazny nimamy, kiž w tym wobsteji, so so mjašnych jédži abo dospólneho našćenja šđeržišč; ale duchowne posćenje hiščeje mamy; to dyrbi naš w našim žyłym žiwjenju wusnamjenecž. A to je to, k čemuž naš našča džénšnišča epistola wabi. Wona pak nam praji,

1. k čemu tajke duchowne posćenje wjedže, a
2. w čim wono wobsteji.

1. Njewěsće wy, so čzi, kiž wo wjetu běža, běža wščitzy, ale jedny wo smje dobyće? Dha běžeće tak, so jo došahnjecže! Šwjaty Pawoł běšče muž, kiž w pólnym žiwjenju štejesče. Šdyž jeho woczi na njebjeskim wišasčtej, tola nimo semškeho njehladaščtej. Wón žiwjenje šnajesče a s teho bjerje wón pschirunanja, so mohł s nimi šwojim čitarjam njebjeske wězy a bójske wucžby rošjašnicž a do wutrobny šasčezepicž. Sa šwězu dyrbjachu jim wone šlužicž, so bychu jim bójske potajništwa wotkryle, a šdobom sa hošdžil, so bychu so jeho napominanja k pomjatkej kaž pschibile, so bychu tam wostale. Tak wjedže wón šwojich čitarjow won psched město Korinth na polo,

hdžež bychu šylni mužojo wo wjetu běhali. Dłějšchi a ščeršchi rum bě tam wotkřany a na nim počachu na date šnamjo mlodži šylni mužojo wo wjetu běžeć. Wščitzy šwoje mozy napinachu. Šchtóž by přeni na kónz pschischoł, by dobyćer był. A ššto so jemu sa to dosta? Wěnz, se šchmrěkowych hašosow abo ešeuja nawity. A dale niczo. Ale sa wulku čzesć placzesče tajke dobyće pola ludži. Wščitzy dobyćerja šhwalachu, kóždy čzyšče jeho widžecž, šchtóž móžesče s nim šłowcžo porēcžecž, bě šbožowny, špěwarjo šanoschowachu jim k čzesći šwoje špěwy. A šbožnych šhwalachu štarschich, kotrychž džěczi běchu s tutych bědženjow s dobyćerškim wěnzom domoj pschisčle.

My mamy podobne wo wjetu běhanje abo jěšđenje nětko tež we šwojim kraju. Našchi wózjojo drje niczo wo tym njewjedžachu. Sa jich čzaš „próžowašče so kóždy, so by s rukomaj džélał něššto dobre,“ duž sa tajke hry žaneje šhwile njebě. Nětko pak so šwět se wšchelakimi próšdnikami mjerwi, kiž tež wo wjetu běhaja, jěšdža na wšchelakich kolešach, wosach a lóžach, jěchaju, hrajú, špěwaju a hušluja atd. Čzi wščitzy maju tež dobyće psched woczomaj. To je s džěla wjetschi pjenješ, někajke šłote šudobje abo něššto podobne. To najwažnišče je pak tež jim ta čzesć, so šu dobyli. W nowinach so jich mjena mjenuja a jich šnamjo wotčziščezuje, žyła wotolina wo nich šhwilu rěczi.

Alle ššto je škóncžnje tajke dobyće winojte? Šachodnu křónu ju Šwjaty Pawoł mjenuje. Šóršy bě šchmrěkowych wěnz šwjadnył. Ššto pak rad na šesuščenu jehlinu

hlada? A i częsczu njebë wjele lëpje. Hdyž by sa lëto druhi dobył, by prëni sabyty był. A w naschim czaŝu tajke hry wjetŝeho wužitka nimaju. Dobyty pjenjes je bórŝy wudaty a pŝhecziŝeny. A ŝwëtna częscz je kaŝ ŝlönzo, kiž khwilu czi ŝwëczi, potom pał ŝo ŝhotwa. Pŝchi tym je dobyczëć huŝto pŝchi ŝwojim wo wjetu bëhanju ŝabył, ŝa ŝwój dom ŝo ŝtaracz, ŝo je bórŝy khudoba pola njeho wŝchëdny hösč. A hdy by tajki dobyczëć częsczeny a bohaty woŝtal hacž do kónza — ŝhto ŝmëje se ŝwojich dobyczow ŝa wëcznoŝč? Do tamneho žiwjenja jich möz njedobaha.

My jako ŝchëŝcziŝenjo mamy teho dla druhe dobyczë pŝched woczomaj — njeŝachodnu krónu, wëczne žiwjenje. To je ta parla, kiž tón pŝchëfupz namafa, a wón pŝcheda wŝcho, ŝhtož mëjeŝche, a kupi ŝebi ju; to ŝu te mëŝtna, na kotrejž Khryŝtuŝ pokafuje, hdyž praji: w mojeho Wótza domje je wjele wobydlenjom, ja du tam, wam te mëŝta pŝchihotowacz; to je to ŝbože, kiž ŝchëžëpan wohlada, jako ŝo, i kamjenjami ŝwojich njepŝhecželow roŝbity, krawy na ŝemju ŝwjëŝe, a jeha wobliczo ŝo pŝchëkraŝni; to je ta kraŝnoŝč, wo kotrejž my nëtko ŝpëwamy:

Moja wutroba ŝej žada
Džël tej' wulkej' kraŝnoŝče,
Hdžëž ŝo ŝwëczi rjana króna
S njebjeŝkeho kraŝnoh' tróna,
Kotraž tym je hotowa,
Kiž tu ŝwëru wojuja.

A tutu krónu mözä wŝchitzy, kiž bëža, niz jenož jedyn, dobycz. Njemëŝče wy, ŝo czi, kiž wo wjetu bëža, bëža wŝchitzy, ale jedyn woŝmje dobyczë? To je to ŝrudne pŝchi wŝchëch ŝwonkowynyh wo wjetu bëženjach, ŝo jenož jedyn dobudže. Kał ŝo ludžo pŝchihotuja, niz dny, ale njedžele dolho, kelto wudawkow maju, kał ŝo na dobyczë wjeŝela, kał ŝo pŝchi bëženju prózuja! — a ŝlönčnje jenož jedyn i nich dobudže. Na jeneho ŝu wŝchitkich woczë ŝloženej, jenemu wŝcha częscz pŝchihadnje — a wŝchitzy druŝy du próŝdni domoj, i nimi te ŝemjene nadžije.

Šinał je pola naŝ, kiž ŝejimy ŝa njebjeŝke krónu. Kaž w kóždej roŝkomej krjepje žyłe Bože ŝlönččko woŝnamjenjene widžiŝch, kaž twoje wócžko žyłe ŝlönzo we ŝebi wobŝaha, kaž my wŝchitzy teho jenicžkeho ŝlönza žyłe ŝwëtlo wužiwamy, runje tał kóždy ŝchëŝcziŝianski bëdžëć tu žyłu njebjeŝku krónu dobudže.

A duž ŝo tež teho wjeŝelimy, hdyž ŝo druŝy i nami wo to ŝame dobyczë prózuja a hdyž i nami w tej ŝamej wërje po tutym ŝbóžnym puczju pokracžuja. Huŝto cžitam, ŝo je pŝchi wo wjetu bëženjach jedyn druhemu kolo jeha woŝa nałamał, abo jeha konjej wótry hösčik pŝchëŝ kopnyto do mjaŝa dyril, abo ŝo je pŝchi bëženju do njeho ŝtorczil, ŝo je padnył. S teho widžiŝch, i kajkej helŝkej ŝawicžju drje druhdny jedyn na druhého pokracžowanie hlada, a kał ŝo jeha wutroba ŝkradžu woŝchëžerja, hdyž druhich do ŝady woŝtawacz widži. Druhich njeŝbože twari jeha ŝbože.

My pał jako ŝchëŝcziŝenjo, hdy by ŝhto wot nekajkeho pada pŝchëkhwatany ŝo podŝunyl, pomhamy jemu horje, ŝo bychu druŝy i nami do přëdka pŝchihčli. Kaž Joŝefowi bratŝja bjeŝ Benjamina domoj njechachu, tał žadamy ŝebi tež my, ŝo bychmy ŝo wŝchitzy jedyn druhého ŝa ruku wjedli a wŝchitzy napschëčziwo cžahnyli — i njebjeŝkemu dobyczju.

2. Šhtó pał na wottynjeny kónz dóndže? Tón, kiž ŝo duchownje poŝčicž roŝymy. Kóždy pał, kiž ŝo bëdži, ŝdžerži ŝo wŝchitkich wëzow. Wobčëžnje

bëchu pŝchihotowanja i bëženjäm pŝched mëŝtom Korinthom. Lëta dolho ŝo mlodži mužojo wuwuczowachu, ŝo wŝcheho ŝdžeržowachu, ŝhtož mohło jich mozy ŝlabicž. A ŝylni ŝtupichu w prawym czaŝu na mëŝtno bëženja a i napinanjom wŝchëch mozow pocžachu na to bëžëč.

Bjeŝ pŝchihotowanjom tež pola naŝ njëndže. Katholŝka žyrkej dawa tu wjele na cžëlne poŝčenje a poŝuczowanje. A hdyž je i dženŝniŝchim tekŝtom poŝtny cžaŝ ŝapoczala, je i tym prajicž chžyła: Poŝčenje dawa czi krónu žiwjenja dobycz. My poŝčenje cžilcže ŝacžihnyč njechamy a nëŝhto i njeho tež my ewangelŝny hiŝchëže mamy — ale my ŝnajemy waŝniŝche poŝčenje. Šdžeržëč chžemy ŝo cžëlnych löŝchtow a wŝchëch njepoczinkow — niz jenož w poŝtnym czaŝu, ale pŝchëŝ žyłe lëto — niz jenož w ŝtarobje, hdžëž to wjazy nicžo cžëžke njeje, ale hižom ŝa mlode a ŝrenje lëta. Šhtóž je ŝo pŝchëŝ mëru najëdł a napil abo ŝo wjele draŝty woblekł, w bëženju do ŝady woŝtanje. Šhtóž ŝo w hrëchach mota, ŝhtóž na ŝemŝkich kublach wiŝy, kał dha chže tón do přëdka pŝchihëč na tym puczju, kiž do njebjeŝ wjedže? Wŝcho wjaŝa jeha na ŝemŝte, wŝcho ŝtorka jeha do ŝady. Hdyž ŝo teho dla khory, ŝo by wotkhoril, wŝchelateje jemu lubeje jedže woŝtaja, hdyž lödžnik pŝchi ŝylnym wichorje wŝchë kubla i lödže ŝmjeta, ŝo by ŝebi žiwjenje ŝdžeržal, njedyrbjeli my, hdžëž ŝo wo ŝbóžnu wëcznoŝč jedna, doŝč mozy mëč, ŝo hrëchneho waŝchija ŝdžeržëč?

A hdyž je trjeba, chžemy ŝo tež, kaž Šwaj. Pawoł, ŝe wŝchëj mozu do ŝwojeho njepŝhecžëla dacž. My mamy wŝchitzy njepŝhecžëla, kiž widžëč njemözë, ŝo my na puczju žiwjenja do přëdka pŝchihžemy. S kóždej krocželu do přëdka ŝhubimy ŝo my bóle i jeha knjeŝtwa. Tón njepŝhecžëł je pał Šly Duch, a wón ma ŝwërneho pomoznika, kiž je jemu pŝchëzo i woli, kiž jemu na ŝlowo poŝlucha; to je pał tón ŝtary cžlowjeł w naŝ, naŝche pokhilenje i hrëcham, naŝch löŝcht i ŝlemu. Šhtóž tutenu ŝtaremu cžlowjelej polëkuje a jemu napschëčziwo njëŝtupa, bórŝy w rječach ŝleho njepŝhecžëla ŝtona. Pŝchëčziwo njemu mamy teho dla ŝwoje pjaŝče trjebacz. Tał rucže hacž ŝo w naŝ nekajke wabjenje i ŝlemu ŝbëha, dyrbi Pawoł pŝched nami ŝtacz, kał wón kaž prawy duchowny rycžëć bjëchtuje, a kał wón niz do loŝta, ale do njepŝhecžëla ruba. Tał dyrbimy wŝcho ŝle požadanje, njech ŝo nam hiŝchëže bóle ŝpodoba a njech nam hiŝchëže wjetŝche ŝbože lubi, i mozu podtlöčëč, wŝchëdnyje i nowa. My ŝlönčnje dobudžemy, a potom budže naŝche cžëlo woŝkludžene a budže to cžinicž, ŝhtož ŝebi ŝwjate piŝmo a naŝche ŝbože žada.

My mamy pał ŝo wo to ŝtaracz, ŝo bychu tał wŝchitzy czi cžinili, kiž ŝu nam na ŝtarocž položëni, džëczi, wuczomny, ŝlužobni atd., ale pŝchëde wŝchëm mamy ŝami tajzy bëdžerjo byč, ŝo bychmy nëhdže, hdyž druhim přëdujemy, ŝami do poroka njepadli.

Duž do přëdka na bëženje wo njebjeŝku krónu! Šhtóž je mlody, njech hižom mlode nohi na tutón puczž ŝtaji, wón ŝo teho kačž njëbudže, a ŝhtóž je ŝtary, tón khwataj cžim bóle, dofelž budža jemu bórŝy ŝwjaty wječor ŝwonicž! Bëžmy wŝchitzy, doniž naŝ do rowa njepołoża! Šamjen.

K. w H.

Šchëŝcziŝianske bëdžëŝtvo.

Tał dolho hacž ŝym živy a ŝtrowy, je džëlo moja pŝchihčluchnoŝč, a jeli-ŝo tule pŝchihčluchnoŝč ŝwëdomicže dopjelnjam, dha mi to i žohnowanju ŝluži. Ale i tutym džëkom je tež bëženje

sjednoczene, a shtóž šo pschi tym derje njemobara, do přédka nje-pschińdže. Tajžy, kotřiz lénjeho pařu a šo napinacž nochzedža, ale radšcho wužiwaju, hacž šo bychu něšcho dobreho činili, žaných wu-spěchow nimaju.

Tola mi je hiščeje jene druge džělo nawdate w tymle mojim semskim čařu, a pschi tym je tež bédženje, haj wjele bédženstwa. To je, šo mam šo wustejecž na to, shtož je horjelach, a honicž k wotřknjenemu kónzu ša tym darom, kotřiz połaže to njebjeske powołanje Bože w Šhrystužu Tesužu, našchim Knjesu. Še mi to tež naležazy nadawł? Abó šym jeno pilny w semskim a sachodnym, na njewidomne a njesachodne pař lěni a bjesdžakny? W tym padže dyrbjal šo hanibowacž psched džěčžimi tuteho šwěta; psche-tož šwětné džěčži šu džě njespróžniwe w pytaniu teho, shtož šebi w one ša šwoje najwyschje kublo waža, njech šu to pienjesh, čžecž abó čžělné lóschty. Woni šwojim pschiboham wscho woprowaju, shtož maju — šwój čžaf, šwoje mozy, šwoje myšlenje, haj šwoje šwědomje a šwojeje dusche šbóžnosč. Tajki čžlowjek, kotre-muž jeno na to džě, šak by šwojim lóschtam žiwnosč dawal a šwoju wolu pschewjedowal, tón šo tež ša tym njeprašcha, hacž drusy psches to do nješboža pschińdu, ale bjes šmiljenja a šobu-želnosčje wón šwój saměr dozpicž pyta. Šak čži čžinja, kotřiz šu w tutym šwěčze bjes Boha živi.

Alle nětko je mój saměr wěčny a tón najnadobnišchi, njedyrbjal ja tež wschitko na to šajicž, šo bych jón dořahnył? Abó čžu ja w horlivosčži šady tych wróczo wostacž, kotřiz šo wo sachodnu kónu próžuja a šebi pschi tym fišale byčž dawaju, mjes tym šo mi njesachodna kóna napschecžiwó šwa?

Ach, Bóh mi pomhaj, šo žadny džěń ani hodžinu njesabhwam, k čžemuž je mje wón powołal. Wón mi pomhaj k štrowej a wobštajnej horlivosčži, kotraž w bédženstwje njewuspróžuja, čžin mojej wocži jařnej, šo pschezo na šwój wotřknjeny kónž hladatej a šo ja wschitko čžinju k pohladom na tamny saměr. Wschitkich wězow dyrbjju šo šdžeržecž, šo bych njesachodnu kónu dostal, potajkim wošebje čžělných lóschtow, kiž napschecžiwó duschi wojuja, lašomstwo, kotrež duschu na semske poklady putuje a jejne posbėhjenje šadžěwa, horbosč, kotraž šwojich wotrocžtow do wopacžnych wyschinow wodži a k padej pschinješe. To je bédženstwo. Š temu pošlył mje Boža hnada a špožč mi Ducha mozy a štroweje myšle a lubosčje, kiž njech mje pschewodžuje kóždy čžaf, šak šo bych k kóždym dnjom wotřknjenemu kónzej bliže pschischoł a naposledk njesachodne a njeswjadnjene herbštwó dostal, kotrež Bóh šwojim džěčžom dawal psches Šesom Šhrysta.

F.

Bédženje wo wěčnu kónu.

Šlók: Wschitžy ludžo wotřal čžahnu —

Chžesč-li wěčnu kónu dostacž,

Dyrbišch mužnje bédžicž šo;

Š dobhčžerjom móžesč wostacž,

Běžišch pschemoh drugeho.

Tola mašch šo pschihotowacž,

Čžělo, duschu pošlyłjomacž,

Wschitkich wězow šdžeržecž šo,

Kiž čži šteja napschecžo.

Luby Tesu, twoja hnada

Dobhčže mi wustaji;

Ša nim moja duscha žada

W tutej hrěšchnej čžaknosčži.

O šak blyščeži šo ta kóna

Šola Knjesoweho kóna,

Kotraž je we njeju tam

Šhotowana bédžerjam!

Ach, to budže šbóžna radosč,

Šdyž mje debi kóna tam!

Potom dopjelni šo žadosč,

Kotruž tudy w duschi mam.

Bédženje drje dołho traje,

Bóh pař moju šlabosč šnaje;

Čžělo bėh tež pocžezža,

Čžert a šwět mje šadžěwa.

Duž, o Tesu, k mozu šwojej

Šošlył mje we šlabosčži;

Ššmil šo ty nad nusu mojej,

Wotštroń hrěcha šadžěwki.

Daj, šo pschezo bėh mój čžakny

Še we twojim šwětle jařny,

Dha psches twoju šařlužbu

Wěčnu kónu dostanu!

K. A. Fiedler.

Byrkwinski pschedštejicžer.

Ša hiščeje dołho k zyrkwinskim pschedštejicžerjom njebėch, ale šebi tola hižom něšcho na šwoje dostojne šastojństwo wjedžich a šo teho wjeřelach, šo bėchu mje k temu ščžinili. Ša šo tež nadžijam, wo šebi pražicž móž, šo wschitko, shtož tole šastojństwo wote mnje žada, šwědomicžje čžinju. Alle niž wjazžy, a to bėšche tón šmyšł. Wšchetož shtož čžinjach, bė moja winowatosč, a šo mohł něšcho wysche teho čžinicž, to je mje našch luby njebohi šarať ras na-wucžil. Šedny džěń jeho na wjeřnej dróšy šetřach, a tam wón šakle na mnje šarčžža: „Wudowa Šchěržynej žaneho tepjadka wjazžy nima a wona je wschak šak šhuda a šak štara. Njemohli Wy jej šažěń drjewa domjesčž dacž?“

Ša wotmolwich: „„Daj, knjes šararjo, drjemo mam drje hiščeje štejo a wjeřbu mohł tež nadewšacž; ale shtó mi je šaplacž?““

Duž šarať k boka na mnje pohlada a potom džesche: „Ša čžu jo šaplacžicž, jeli-šo mi šlubicžje, šo čžecžje šebi džěňša wjecžor, přjedy hacž špacž póńdžecžje, k 41. psalma 2., 3. a 4. šchtucžku pschecžitacž.“

Do teho ja radlubje šwolich, pschetož ja šym šebi pschezo Bože šłowo wyřoko wažil. Brunikaj runje prošdnaj w hróžži štejšchtaj, duž popořdnju wudowje Šchěržynej wjeřbu drjewa do-wjeřech a wjecžor wsach šebi šwoju bibliju a čžitach 41. psalm.

Abó, knjes šarať to drjemo njeje šaplacžicž trjebał, runjež čžyřche to našajtra ščžinicž. Šhtóž wě, shtó w 41. psalmje šteji, je drje hižom phtnył, čžeho dla niž. Šhtóž pař to njewě, ša teho čžu to jowle pražicž: „Derje temu, kotřiz šo po nushym horjebjerje; teho budže tón Knjes wumóz w šlym čžahu. Tón Knjes budže jeho šwarnowacž a pschi žiwjenju šdžeržecž, a budže šo jemu dacž derje hiečž na šemi.“ Ša mēnju, to móže šebi kóždy k wutrobje wsacž, my zyrkwinskž pschedštejicžerjo wošebje.

F.

Pomoz w poslednjem hodžinje.

(Škóncženje.)

Šrabja Berchthold pschistupi a čžitashche, psches ramjo šwojeho šhěžora hladajo. Wón se šylšami we wocžomaj šłowa čžitashche, kotrež bėchu tam napřšane. Bėšche wuřas, šo maja šo šchescžšo ša-šbudženi wobhnadžicž. Wón psched šhěžora šo šlaknywschi jeho dobrocžiwu ruku koshesche. Šhěžor jemu ruku wucžahny, šo by papjeru šařhibnył a šařglowal. Škóncžnje bėšche wón hotowy.

„Tu!“ wón praži, hrabi piřmo pschepodajo, „šmicžje a šhwatajčže do Brna. Wschinjesčže hnadu, šbože a mēr. Ša wam

kaženje nózneho spanja wodam, dofelž seže wy jako šwěrnny njebojasny człowjek mój prawy pscheczjel." Wón pscheczelnje na ramjo hrabje klepajo jeho se šylsami wot šo puszczi: „Dobru nóž, mój luby Berchtholdo, nětko budu w dobrym měrje spacz.“

Grabja hiščeže ras i horzym dźakom kžězorowu ruku wofschiwšchi, spěšchuje se spanskeje komory a i kžězoriskeho hrodu khwatašče. Jako šlónzo šhadžesche, jědžesche jeho wós hižom sašo do Brna, hdžež na njeho wjele tyžaz ludži se žedženjom čakašče.

* * *
Kanje šrudneho pjatka, na kotrymž dyrbjachu wotšudženi šmjercž čerpicž, běšče sašwitalo. W hašach měšta Brna ludowe hromady i njeměrom a se strachom tam a šem žołmjachu. Pšchi wrotach stejachu mnohotni mēšchženjo. Šsamo daloko won na drohu bēchu šo wšchelazy wobydlerjo Brna podali. Woni wšchitzu nasdala na tu stronu hladachu, hdžež kžězoriske město Win leži. Wot tam dyrbjesche woczakowany hrabja Berchthold i wumožerškim listom pšchińčž. Škōždy prochowa mrōczakla bu i nadžiju a wješelosčžu witana. Šsnadž bēšče to hrabja, kotryž šo i Wina wrōczesche. Šlle pschezo sašo bēchu škōžby a žakosčženja myleneje nadžije šlyšchecž. Šgrabja njepšchińdže, wšcha jeho próža bē šnadž podarmo była.

Špschezo bóle a bóle šo hrōšbna, šrudna hodžina bližesche. Škommandant twjerdžisny bēšče šurowy wojak. Wón mēšesche šwoju pšchifasnju a tuta pšchifasnja žaneje šmilnosčže njejnajesche. Škōždy wjedžesche, šo ja wón i dnykom wuwjedže. W čzymowym jastwje twjerdžisny šedžachu šchescžo sašudženi. Woni bēchu do bēlych hrēšchnikowych koschlow šwoblešani. Šich woblicža mējachu mērnny, šymny napohlad. Ššchaf hiščeže šwojim žonam a džeczom pošlednje hōrke božemje prajili njebēchu. Šmjes sašudženymi kōdžachu tijo mnichoj, kotšiz mējachu njesbožownych na blisku šmjercž pšchihotowaczž.

Wonka psched murjemi twjerdžisny šedžachu žony a džecz i wobohich mužow. Wone bēchu hižom tak wjele plakale a žalosčžke, šo šo i jich woczow žane šylly wjazy ronicž njemōžachu. Wone i mērnym šadwēlowanjom na wofkomil čakachu, hdžež budže jim domolene, pošledni ras šwojich lubnych widžecz a jim pošlednje žalostne božemje do šmjercže dacž.

Wysche žonow a džecz i stejesche na wyškej do poš spadanej muri šarar Niekča. Wón njebēšče hiščeže wšchu nadžiju šhubil. Tak wjele džēla a woporow njemōžesche šhubjenych byčž. Tak wjele proštwow a modlitwow njemōžesche psched Bohom njewušlyšchanych wostaczž. Wón i mērom bjes hibanja kaž šamjeńtny stolp stejesche. Wón wocz i njewotwobročžo na drohu hladasche, po kotrejž mēšesche jeho pscheczjel, nadžaty wumōžnik, pšchińčž.

Ši šwōncžl šaklinczi, hrōšbny šwōncžl. Šeho šwuki psches wutrobu rēšaja. Šhētšišcho a pschezo kžētšišcho jōn šwonja. Šod horu i kłōštra druhi šwōncžl šaklinczi. Ššwōjbam sašudženych mužow je pšchi tutym šyncženju, kaž by krej w jich žilach šastala. Štaj to šmjertnaj abo hrēšchnikowaj šwōncžlaj. Šši kōcz šo wonaj šwonitaj. Šdnyž štaj tšecz i kōcz wuklincžalaj, je šchēsčž człowškich žiwjenjom šhubjenych.

Šminuty pomalku jena po drugej šańdu. Šhrōšbne hubnowanje šawrjeska. Šwojazy i twjerdžisny čehnjeja. Woni maja šchibjenžu wot wšchēch bokow wobšamknyčž a wobšadžicž. Šmnichoj špēwaja kžutny a šrudny šmjertny kžērlušch.

Šastwowe durje šo wotewrja. Škommandant twjerdžisny i jatym štupi. Ša nim du mužoj wōjnšeho šuda, kotšiz šu šurowe wušudženje wotedali. Ššmjertny wušud šo prjōdčžita. Šchescžo njesbožowni na njōn i mērom a i podaczom pošluchaja. Šžakšnik na poš džēšacz blije. Šhiščeže poš hodžiny. Šdžēšaczich hodžinach je wšcho nimo.

Ša dobo nastanje wonka wołanje. Šwone je daloke, jara daloke. Šwone bliže a bliže pšchińdže. „Šastańče!“ šo woła, „nēšcto dobre šo bliži.“ Šony wōšje šakšicža a džerža šwoje džēczi wškofo. „Šdže, hdže?“ tak wšchitzu wołaja a jedyn drugeho i woczakanjom do přēdka šuwa a šorka. Šarar mjelčžo a i tšchepjetazej ruku na drohu pošasuje. Šprochowa mrōczel šo wysche njeho šbēha. Šwona šo bóle a bóle pšchibližuje. Šedyn wós i lecžazej špēšchnosčžu jědže, wot dweju rospōczeneju šonjom čehnjentny. Ššchitšich wocz i šu i njesčžerpliwym žedženjom na tutōn wós wobročzenej. Šžane šlowczko šo njeschepťnje. Ššlōncžnje pošuschene bōrbotanje nastanje. „Wón tu je, wón tu je!“ Tak justa na dobo i jenym hlošom čakaza ludowa hromada. Šaj, wón tu je, nadobny hrabja Berchthold. Wón we wosu stejō i bēlym rubiščkom šima. Wón wulke pišmo pošbēhuje, kotrež šo we šlōncžnym šwētšle nasdala blyšcheci. Škōždy widži rubiščko a pišmo. „Wón dyrbi hnadu a pomoz pšchinjesčž; duž jemu napscheczō!“ Tak šlinczi i huby žyšeho mnohotneho luda. Štyžazy poš drōšy čžerja, napscheczō wosej, šo bychu hrabju witali a nadžatu wješeku pošwjesčž šlyšcheli.

„Šhnada!“ woła hrabja. „Šhnada! hnadu!“ tak justa tyžaz hlošow ša nim. „Štu macže kžězorowy wufas“, nadobny muž praji. Šnjesbožowni šu wumōženi, nascha próža, nasche modlitwy šo podarmo štale njesšju,“ Štutymi šlowami wón kaž bjes mozow do rukow šwojeho pscheczela padnje, kotryž bēšče pošny radošče jemu napscheczō khwatač. „Mój luby hrabja!“ šawoła šarar, „wy šče naschemu mēštu wulke šbože, w pošlednjeje hodžiny šče pomoz a wumōženje wobohim sašudženym pšchinjesčli!“

Lud šo i wješelosčžu a radošču i wosu nadobneho hrabje čžišchēsčesche. Woni jeho i wosa wušbēhnychu a jeho na twjerdžisnu donješechu. Štu wobjimachu wumōženi šchescžo jecz i šwoje žony a džecz i. Šmērom džēšche šarar psches justazy lud. Wón wjedžesche tych šchescžoch wumōženych i hrabi. Ši jako woni i džakom psched šwojim wumōžerjom na kolena padžechu, jako jich žony a džecz i se šylsami wješelosčže jemu ruzny napscheczō wupšchēštrjechu, a žyly lud jemu kžwalbu špēwasche, dha došta nadobny muž bohate myto a šlōdki džak ša šwoju luboščž a šwērnosčž. Špošlōdnju teho šameho dnja čžahnychu šchescžo wušwobōdženi, bohacže wobdarjeni, se šwojimi žonami a džeczimi wješele do šwojeje domišny.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Špošelnik nascheho lutherskeho knihowneho towarštwu, šknjes šenka, je šo na pucz pošal a pschelhōdžuje nasche šerbške wošady i rjanymi natwarjazymi knihemi. Ššobustawy knihowneho towarštwu ša šwōj lētny pšchinosčč knihu, wot towarštwu wudatu, doštanu. Wón ma tež druge rjane knihi šobu, kotrež mōža šebi Ššerbja kupicž. Wōšebje šo te knihi hodža jako pošledni kōtšjazy dar, kotrež mōža kōtšja šwojim mōtkam i pošlednemu šelenemu šchtwōrtkej daricž. Šdnyž pošelnik do šerbškich domow pšchińdže, mōža šo tež Ššerbja, kotšiz hiščeže šobustawy nascheho towarštwu njesšju, jako tajke šapšacz dacž. Šlētny pšchinosčč wuczini 1 hr.

— Šzyrwinske pošwjesčže i šakecžanskeje wošady 1909. Šnarodow 96, mjes nimi 12 njemandželskich a 3 morwonarōdžene. Špowjednych 4264, 3326 Ššerbow a 808 Šmēmžow. Šwoprawjenjom bēšče 130. Ššchipowjedaných 38 porow, wērowaných 32. Ššerjetnych bēšče 57.

Dalšche dobrowōlne dary ša wōbohe armeniške šyroty:

Š Šošaczanskeje wošady psches i. šar. Wicžasa:
Š. Š. 20 hr. — np.
Š. Š. 2 „ 40 „

Šromadže: 22 hr. 40 np.

Š mjenje wobohich šyrotow wutrobnny džak.

Ššlōcz, redaktor.